

Párbaj

*Emlékszel? Hosszan egymást nézve
Megéreztem az örök pillanatban
A lelkemet amint szemed színére
A mélyedből felszállt remegve
Szemérmesen mint fű között a forrás
Csak Te meg én voltunk a nagyvilág
Az égbolt íve a mi bomlokunk
Tövétől nyílt s egymásnak láthatárt
A mély megismerés mosolya tárt
A másik volt a szép nap ajándéka
Tekintetünk egyetlen izzó fény lett
Megtudtam végre ki vagyok s hogy élek.*

Harmat

*Bocsásd meg hogy oly rosszul szerettem
Hogy nem tudtam megtartani markomban
A vizet míg a forrástól számboz emeltem
Legalább megmaradt a szomjúság bennem
Minden reggel harmatodtól várom
Hogy frissesége nedvesítse ajkam
És átgyalogolt napjaimat áldom
Hogy annyira vágytam a folyóvizekre
Bár elég a víz egyetlen cseppje
Hogy csobogva oltsa szomjam Kegyelmed.*

Másik

*Eltörölve? Nem!
Téged felismerni
A másik arcán
Így növekszel bennem*

*Mindjárt mily öröm
Üdvözölni a létet
E másik életben
Abol én nem vagyok*

*Nem ismer engem
Bár elég nekem
Egy futó tekintet
Hogy bozzá hasonlítsak*

*Közeledni bozzá
Hogy arcán olvassam
Az egység hívását:
Hasonlítsak Hozzád!*

Szabó Ferenc fordításai